

Ο υπάκουος μοναχός

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες



Κάπου στον Άγιον Όρος, στη Σκήτη της Αγίας Άννας,

υπάρχει μια Καλύβη (κελί με εκκλησούλα) που είναι αφιερωμένη στους Ταξιάρχες, δηλαδή στους Αρχαγγέλους. Σ' αυτήν ζούσαν ο γέροντας ιερομόναχος κι ο υποτακτικός του, ο Μιχαήλ.

Κάποια μέρα ο γέροντας έστειλε τον Μιχαήλ στη Δάφνη για κάποια δουλειά, αλλά ξεπροβοδίζοντάς τον του είπε:

– Παιδί μου, να τελειώσεις την εργασία σου και να γυρίσεις πίσω αμέσως. Το

βράδυ πρέπει να βρίσκεσαι πίσω, στην Καλύβη μας.

– Να ’ναι ευλογημένο, γέροντα!

Έφυγε με τη βάρκα του γερο-Γιωργάκη ο Μιχαήλ και πήγε στη Δάφνη. Με την ευχή του γέροντα τελείωσε τη δουλειά του και κατέβηκε στο λιμανάκι, για να βρει τον βαρκάρη με τη βάρκα του και να γυρίσει στο κελί, όπως του είχε παραγγείλει ο γέροντάς του. Είχανε μαζευτεί και τρεις-τέσσερις ακόμα μοναχοί, μα δε γινότανε να ταξιδέψουν. Ο καιρός είχε αγριέψει. Άνεμος φυσούσε δυνατός και τα κύματα αγριεμένα χτυπούσανε στα βράχια.



Σκορπίσανε στα κοντινά μοναστήρια οι άλλοι μοναχοί να διανυκτερεύσουν, ώσπου να περάσει η κακοκαιρία. Έμεινε μόνος του ο Μιχαήλ. «Πρέπει να φύγω», σκεφτότανε. «Ο γέροντας είπε να γυρίσω στην καλύβα μας το βράδυ».

Καθώς κοίταζε λυπημένος τη θάλασσα να, κι εμφανίζονται μπροστά του δύο νέοι, δύο λεβέντες με μια βάρκα.

– Γιατί είσαι λυπημένος;

- Να, ο γέροντάς μου μου είπε να γυρίσω στο καλύβι μας, μα η βάρκα του γερο-Γιωργάκη, που κάνει αυτό το δρομολόγιο, δε φεύγει, εξαιτίας του καιρού.

- Έλα, θα σε πάμε εμείς όπου θέλεις.

Μπήκε στη βάρκα ο Μιχαήλ κι έκανε τον σταυρό του. Τα δυο παλικάρια κωπηλάτησαν. Η βάρκα έφυγε με γρηγοράδα πάνω απ' τα κύματα και πολύ, μα πολύ γρήγορα, στη στιγμή, φτάσανε στον αρσανά τους, στην Αγία Άννα. Ευχαρίστησε ο Μιχαήλ τα παλικάρια, φορτώθηκε τον τορβά του και πήρε ν' ανηφορίζει προς την Καλύβη των Παμμεγίστων Ταξιαρχών.

Εκεί, στις πρώτες ανηφοριές, αντάμωσε τον μοναχό Γαβριήλ, απ' τη γειτονική του Καλύβη, του Ευαγγελισμού (έτσι νόμισε ο Μιχαήλ).

- Πού ήσουν, αδελφέ Μιχαήλ, με τέτοια φουρτούννα;

- Με την ευχή του γέροντα, αδελφέ Γαβριήλ, έρχομαι από τη Δάφνη.

- Πώς ήρθες με τέτοια θάλασσα;

- Να, απαντά ο απλός και ταπεινός καλόγερος, μ' έφεραν με τη βάρκα τους δύο λεβέντες, δυο δυνατά παλικάρια.

- Για δες, πού είν' η βάρκα και τα παλικάρια;

Γυρνάει τα μάτια πίσω, στη θάλασσα, ο Μιχαήλ. Ούτε βάρκα ούτε παλικάρια ούτε ψυχή ζώσα, παρά μόνο άγρια κύματα που χτυπούσανε στην ακτή. Στρέφει το κεφάλι του να μιλήσει με τον Γαβριήλ,,, Τίποτα! Κανένας! Έμεινε αποσβολωμένος να κοιτάει πότε κατά τη θάλασσα και πότε ολόγυρά του.



- Οι Ταξιάρχες ήτανε, παιδί μου, του είπε ο γέροντάς του. Οι Ταξιάρχες ήτανε! Είδανε την επιθυμία σου να υπακούσεις στην εντολή του γέροντά σου κι ήρθανε να σε υπηρετήσουνε.

Ναι! Ήτανε οι Ταξιάρχες! Οι αρχάγγελοι Μιχαήλ και Γαβριήλ!

Σ.Γ.Α.